

Beszámoló zarándoktársunk tollából...

„Hogy mi az emberben ez a vágy: menni. Nehéz megfogalmazni... Mintha megszólalna a lelkedben egy harang. Néha évekig csöndben van, nem kondít. De eljön valami, valami megmagyarázhatatlan dolog, és megszólal. Először nagyon halkán, alig hallod. El is hessegeted, nem, ez nem engem hív. Aztán elkezd egyre erősebben kongatni. És már nem tudod elhallgattatni. Hív, hív és neked el kell indulni. Ez valahonnan a gyerekkorból jön, és ha az ember igazán őszinte magához, ezek a hívások megmaradnak, ha meg meri élni őket az ember.”

Ha kellő vágyakozással, felkészülve megyünk, a zarándokút lelki fejlődésünket szolgálja. Függetlenül attól, hogy valaki egyedül vagy közösségben, gyalog, vagy járművel indul el, és attól is, hogy hány kilométert tesz meg naponta.

Mindenkinek az életében vannak időszakok, amikor különösen érzi Isten jelenlétét. Nehézségek, problémák, amikkel egyedül, sokszor kilátástalannak látszó helyzetekben küszködik ugyanúgy fogékonyra tesz erre, mint rendkívüli örömök, különleges lelki élmények. Hagyományosan megélt hitünk, vallásosságunk, amibe beleszülettünk, egyszerre tudatossá, elevenné válik. Nyilvánvalóvá lesz, hogy Isten nem egy távoli helyen van, hanem bent az életünkben, mellettünk.

A természetben élő embereknél tapasztalhatjuk, mennyire közel állnak Istenhez. Ők nap mint nap érzik, hogy nélküle semmit nem tehetnek a saját erejükből. A gyalogos zarándokutakon ezt magunk is megéljük. Ajándékkul kapunk próbatételeket csakúgy, mint különleges találkozásokat, emberi kapcsolatokat, nagy benső örömet adó lelki élményeket.

Évekkel korábban, amikor hallottam a kópháziak máriazelli útjairól, úgy éreztem, hogy egyszer el kell mennem. Ugyanakkor azt gondoltam, hogy fizikailag nem vagyok erre alkalmas. Aztán valahol mégis bennem maradt a vágyakozás anélkül, hogy ezt megfogalmaztam volna. Amikor megtudtam 2007-ben, hogy a hegyköiekhez lehetne csatlakozni, nem gondolkoztam azon, hogy bírni fogom-e testileg. Csak az volt a fontos, hogy elindulhassak. Az első úton, és azóta sem éreztem erőtlenséget. Erőt adtak a szentmisék, a közös imák és éneklések, a társak derűje, tapintatos odafigyelése és segítsége. Észrevették, ha egyedül akartam maradni és beszéltek hozzám, ha arra volt szükségem.

Amiért kezdetben elindultam: hálát adni és könyörögni a Szűz Anya segítségével. Megtalálni az utat Istenhez, összhangba kerülni önmagammal, belső békét találni – csak később fogalmazódott meg.

A zarándokutakon azonban különböző formában ott működik a gonosz lélek is. Például úgy, hogy a média nyilvánosságával, újságcikkek által glóriát von a fejünk köré. Sugallja, elhiteti, hogy milyen rendkívüli teljesítményre vagyunk képesek.

Éreznünk kell azonban, hogy nem a magunk dicsőségéért zarándokolunk. Nem az élménybeszámolók, újságcikkek, fényképek teszik vonzóvá a többi ember számára a zarándoklást – bár szép emlékeket őriznek – hanem az, amivé útjaink során változunk: Tudjuk-e Isten dicsőségét sugározni azzal, ahogy éljük a mindennapjainkat, ahogy megküzdünk a nehézségekkel – a zarándokutakon és életünk során.

„Mindnyájunkban bennünk van, hogy fölfelé kíváncozunk. A Teremtőhöz. Az ember nem akar egyedül maradni. Kell valakibe kapaszkodni, aki erőt ad, aki fölfele viszi, föllépteti az égi világba, hogy ott a lelke átfényesedjék, megtisztuljon.”

ADJ IDŐT

Adj időt a gondolatnak, erőd forrása ez.
Adj időt az imának, a legnagyobb erő a földön ez.
Adj időt a mosolynak, a lélek zenéje ez.

Adj időt a játéknak, az örök ifjúság titka ez.
Adj időt a szeretetnek, s légy szeretett, Isten adománya ez.
Adj időt az adakozásnak, önzésre nem juthat idő.

Adj időt az olvasásnak, a bölcsesség kútja ez.
Adj időt a barátságnak, a boldogság útja ez.
Adj időt a munkának, a siker ára ez.

ADJ IDŐT A SZERETETNEK, A MENNYEK KULCSA EZ.

(ismeretlen szerző: A Calcuttai gyermekotthon falán olvasható vers)